

Prædiken til sidste søndag efter helligtrekonger 2022

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: Det er hvidt herude (ark), 557 Her vil ties, her vil bies, 108 Lovet være du, Jesus Krist!

15 Op, al den ting, som Gud har gjort, 369 Du, som gir os liv og gør os glade, 138 De hellig tre konger så hjertensglad

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus svarede disciplene: »Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold. Den, der elsker sit liv, mister det, og den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv. Den, der tjener mig, skal følge mig, og hvor jeg er, dér skal også min tjener være. Den, der tjener mig, ham skal Faderen ære. Nu er min sjæl i oprør, og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time? Nej, det er derfor, jeg er nået til denne time. Fader, herliggør dit navn!« Da lød der en røst fra himlen: »Jeg har herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det.« Folkeskaren, som stod der og hørte det, sagde, at det var torden. Andre sagde: »En engel talte til ham.« Jesus sagde til dem: »Den røst lød ikke for min skyld, men for jeres skyld. Nu fældes der dom over denne verden, nu skal denne verdens fyrste jages ud. Og når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.« Det sagde han og betegnede dermed, hvordan han skulle dø.

Johannesevangeliet 12,23-33

I dag er det sidste søndag efter Hellig 3 konger. Det er den første søndag i februar, det vil sige det lige har været kyndelmisse, som er den 2. februar. Det er også diakoniens dag, som altid er den første søndag i februar.

Både at det er sidste søndag vi fejrer at de Hellige 3 konger kom frem til Jesus efter at have fulgt en stjerne på himlen, som viste dem vej, og at det har været kyndelmisse, markerer afslutningen på jul.

Kyndelmisse er en fejring af afslutningen på Marias tid som uren, den falder 40 dage efter jul, fordi en kvinde blev set på som uren 40 dage efter at have født et drengebarn, og efter de 40 dage, kan Maria gå i templet og ofre duer og fejre at hun nu kan blive rensat og blive en del af samfundet igen.

Maria møder i templet den gamle Simeon, der siger at Jesus er verdens lys.

I katolsk tid blev de lys, der skulle bruges til året indviet ved en lysmesse.

Vi fejrer som sådan hverken Maria renselse, eller indvier lys, men kyndelmisse er alligevel en tradition i Danmark. Nogen bager pandekager, nogen glæder sig bare over, at vi går lysere tider i møde.

Vi siger at vinteren vender ved kyndelmisse. Vi ser frem mod lysere tider, og vi tror nu på, at det snart bliver lyst og varmere igen. I naturen ses den optimisme også i og med, at der er begyndt at spirer vintergækker frem.

Der kommer liv op af den kolde frosne jod.

Der kommer lys og varme igen. Der kommer vækst.

I dagens evangelium er der også et vækstbillede. Billedet med hvedekornet, der skal i jorden, for at vokse op igen som aks med mange kerner.

Og her vil jeg bringe temaet med diakoniens dag ind i billedet, for diakoni handler om det, som vi bringer ind i livet. Diakoni betyder tjeneste, og diakoni er det sociale arbejde, hvormed vi tjener hinanden i lyset af Gud. Diakoni er frugten af det evangelie, der høres, - det er de mange korn på akset, der kommer hos os, efter vi hører Ordet og tager det til os.

Diakoni er at bringe Guds lys og varme videre til andre, så de også kan mærke det.

Gud blev åbenbaret i Jesus, og det er gennem Jesus at Gud herliggøres. Det er tydeligt i dagens evangelium, hvor faderrøsten høres, - ligesom det også høres ved dåben, hvor Gud vedkender sig Jesus som sin søn, som han har velbehag i.

Vi skal med dagens evangelium få øje på Jesus som Guds sandhed i verden. Gud åbenbares for os gennem Jesus. Og i lyset af Jesus skal vi slippe vores eget, så vi kan bære frugt til andres glæde.

Rammen om dagens evangelium finder vi i palmesøndag.

Vi skal i gang med påsken drama, der går fra herliggørelse palmesøndag, til død langfredag, og opstandelse og vækst påskesøndag.

Det Jesus liv ikke kan, det kan hans død.

Hvedekornet må nødvendigvis i jorden for at der skal være vækst. Jesus må nødvendigvis dø på korset, før der kan være en opstandelse, en herliggørelse.

Jesus og hvedekornet kan give slip fordi der er en større horisont.

Livet er ikke kun tid, det er også fylde.

Vejen går til Golgata og bliver til herliggørelse, til opfyldelse af mål.

Den der elsker sit liv skal miste det... Som hvedekornet, som Jesus.

Det er hårde ord, og hvad betyder det for os? Vi forstår det i forhold til hvedekornet og i forhold til Jesus, men gælder det også os?

Vi skal værne om livet. Vi skal også værne om eget liv! Vi skal ikke foragte vores liv og forsømme det. Vi skal ikke dyrke selvpineri – men vi skal være villige til, for kærligheden skyld, at sætte os selv til side, for andres skyld. ... Villige til i øjeblikke at slippe vores eget for en længere horisont og for at bringe lys og varme fra Gud videre til andre.

Men vi skal ikke give vores eget liv. Vi skal ikke dø for andre. Det er kun gennem Jesu død, at der kommer mere liv. Vores død fører ikke på samme måde en mængde godt med sig, så der er ikke en opfordring til selvmord her – tvært i mod. Når vi først er døde, kan vi ikke længere bære med i livet her på jorden, hvor vi gerne skal bringe Guds kærlighed videre til andre.

Men kærlighedens liv er også det at give afkald på noget i eget liv. Det finder man ud af, når man bliver forældre, når man lukker andre ind, så må man fortrænge noget af det selviske.

Vi skal se på tilværelsen, som længere end eget liv og handle efter længere horisonter end vores eget liv. Slægt skal følge slægters gang, og vi skal give afkald for at gøre det bedre for de næste.

Det er hvedekornets visdom.

Der er også liv i det at give afkald på vores eget.

Livet har en længere horisont, derfor skal vi opdrage vores børn.

Derfor skal vi tænke over vores klimaaftryk.

Vi har en opstandelsestro – det hele ender ikke med død men med mere og evigt liv. Vi skal være sammen i evigheder! Derfor må jeg også opføre mig ordentligt over for andre nu – tænke på fælles og andres bedste, - for ham jeg ikke hjalp, ham skal jeg også være sammen med i evigheden. Han skal ikke mærke vinterkulden, men Guds varme og lys!

Livet, der kommer efter døden, er med vækst! Vi skal bære frugten videre af Jesu død – og så tager Jesus os med ind i opstandelsen.

Det er sidste søndag efter Hellig tre konger.

Kongerne er rejst hjem igen, af en anden vej, end de kom, fordi de ikke ville støde på Herodes igen.

De Hellige tre konger fandt frem til Jesus, ved at følge en stjerne, men de fandt ikke Gud blandt himlens stjerner, de fandt ham i en stald, i et lille barn, der var nyfødt.

Mødet med Jesus har de bragt med sig ud i deres videre liv og samliv med andre. Hvordan det møde har båret frugt i deres liv, det ved vi ikke noget om.

Hvordan vores møde med Jesus gennem evangeliet, gennem dåb og gennem nadver bærer frugt i vores liv, det er kan vi selv være med til at afgøre.

Men vi kan bede:

Lad Jesus være vores ledestjerne, når vi bærer Guds lys videre til andre.
Lad dit lys skinne og give håb om lys og varme og vækst.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du,
som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen